

Kui kolmandale küsimusele vastatakse jaatavalt:

4. Kas direktiivi (EL) 2015/2302 artiklit 5 tuleb tõlgendada nii, et kui pooled pakettreisilepingu tingimusi vastastikusel kokkuleppel pärast lepingu sõlmimist näiteks artikli 5 lõike 1 punktis a osutatud reiseenuste puhul (nagu käesolevas asjas) – veoteenused, reisi marsruut või reisi aeg – muudavad (kohandavad; „ümber broneerivad“), tuleb reisijale esitatav lepingueelne teave (isegi kui „ümberbroneerimine“ seda ei mõjuta) tervikuna või osaliselt uuesti või ajakohastatud kujul esitada?

(¹) Euroopa Parlamendi ja nõukogu 25. novembri 2015. aasta direktiiv (EL) 2015/2302, mis käsitleb pakettreise ja seotud reisikorraldusteenuid ning millega muudetakse määrust (EÜ) nr 2006/2004 ja Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiivi 2011/83/EL ning tunnistatakse kehtetuks nõukogu direktiiv 90/314/EMÜ (ELT 2015, L 326, lk 1).

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Augstākā tiesa (Senāts) (Läti) 9. juunil 2023 – SIA „A“ versus C, D, E

(Kohtuasi C-365/23, Arce (¹))

(2023/C 296/23)

Kohtumenetluse keel: läti

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Augstākā tiesa (Senāts) (Läti kõrgeima kohtu senat)

Põhikohtuasja pooled

Hageja/Kaebaja kassatsiooniastmes: SIA „A“

Kostjad/Vastustajad kassatsiooniastmes: C, D, E

Eelotsuse küsimused

1. Kas nõukogu 5. aprilli 1993. aasta direktiivi 93/13/EMÜ ebaõiglaste tingimuste kohta tarbijalepingutes (edaspidi „direktiiv 93/13“) (²) kohaldamisalasse kuulub sportlase arengut ja karjääri toetavate teenuste osutamise leping, mille on sõlminud ühelt poolt ettevõtja, kes tegutseb peamiselt sportlaste arendamise ja treenimise valdkonnas, ja teiselt poolt alaealine, keda esindavad tema vanemad ja kes lepingu sõlmimise ajal kõnealuse spordialaga elukutselisena ei tegelenud?
2. Kui vastus esimesele küsimusele on eitav, siis kas direktiiviga 93/13 on vastuolus riigisisene kohtupraktika, mis tõlgendab seda direktiivi riigisisesele õigussüsteemile ülevõtvaid õigusnorme nii, et neis sisalduvad tarbijakaitse eeskirjad on kohaldatavad ka selliste lepingute suhtes?
3. Kui vastus esimesele või teisele küsimusele on jaatav, siis kas riigisisene kohus võib direktiivi 93/13 artikli 3 alusel hinnata niisuguse lepingutingimuse ebaõiglast laadi, mis näeb ette, et noorsportlane kohustub lepingus nimetatud teatud spordialal arengut ja karjääri toetavate teenuste osutamise eest maksma tasu, mis moodustab 10 % tema järgmise 15 aasta jooksul saadavast sissetulekust, ning mitte järeldada, et nimetatud lepingutingimus on üks neist tingimustest, mille ebaõiglast laadi ei hinnata direktiivi 93/13 artikli 4 lõike 2 alusel?
4. Kui vastus kolmandale küsimusele on jaatav, siis kas tuleb asuda seisukohale, et lepingutingimus, mis näeb ette, et noorsportlane kohustub lepingus nimetatud teatud spordialal arengut ja karjääri toetavate teenuste osutamise eest maksma tasu, mis moodustab 10 % tema järgmise 15 aasta jooksul saadavast sissetulekust, on koostatud lihtsas ja arusaadavas keeles direktiivi 93/13 artikli 5 tähenduses, võttes arvesse, et lepingu sõlmimise ajal puudus noorsportlasel selge teave osutatava teenuse väärtuse ega selle eest makstava summa kohta, mis oleks võimaldanud tal hinnata talle sellest tekkivaid majanduslikke tagajärgi?

5. Kui vastus kolmandale küsimusele on jaatav, siis kas tuleb asuda seisukohale, et lepingutingimus, mis näeb ette, et noorsportlane kohustub lepingus nimetatud teatud spordialal arengut ja karjääri toetavate teenuste osutamise eest maksuma tasu, mis moodustab 10 % tema järgmise 15 aasta jooksul saadavast sissetulekust, kujutab endast direktiivi 93/13 artikli 3 lõike 1 kohaselt tingimust, mis kutsub esile lepinguosaliste lepingust tulenevate õiguste ja kohustuste olulise tasakaalustamatuse, mis kahjustab tarbijat, arvestades et nimetatud lõige ei seo osutatava teenuse väärtust tarbijale tekkiva kuluga?
6. Kui vastus viiendale küsimusele on jaatav, siis kas direktiivi 93/13 artikli 6 lõikega 1 on vastuolus riigisisese kohtu otsus, millega vähendatakse summat, mida teenuste osutaja võib tarbijalt nõuda, teenuste osutaja tegelike kulude summani, mis tal on tekkinud lepingu alusel tarbijale teenuse osutamisega?
7. Kui vastus kolmandale küsimusele on eitav ja kui niisuguse lepingutingimuse ebaõiglast laadi, mis näeb ette, et tarbija kohustub lepingus nimetatud sportlase arengut ja karjääri toetavate teenuste osutamise eest maksuma tasu, mis moodustab 10 % tema järgmise 15 aasta jooksul saadavast sissetulekust, ei hinnata vastavalt direktiivi 93/13 artikli 4 lõikele 2, siis kas riigisisene kohus, olles teinud kindlaks, et tasu suurus on teenuste osutaja panusega ilmselgelt ebaproportsionaalne, võib sellegipoolest sellise lepingutingimuse riigisisese õiguse alusel ebaõiglaseks tunnistada?
8. Kui vastus seitsmendale küsimusele on jaatav, siis kas tarbijalepingu puhul, mis sõlmiti ajal, mil direktiivi 93/13 artikkel 8a ei olnud veel jõustunud, tuleb arvesse võtta liikmesriigi poolt Euroopa Komisjonile nimetatud direktiivi artikli 8a alusel esitatud teavet, mis puudutab liikmesriigi poolt selle sama direktiivi artikli 8 kohaselt vastuvõetud sätteid, ja kui see on nii, siis kas riigisiseste kohtute pädevus on piiratud nimetatud liikmesriigi poolt direktiivi 93/13 artikli 8a kohaselt esitatud teabega, kui liikmesriik on teatanud, et tema riigisisised õigusnormid ei lähe kaugemale kõnealuses direktiivis sätestatud miinimumnõuetest?
9. Kui vastus esimesele või teisele küsimusele on jaatav, siis millist tähtsust omab – võttes arvesse Euroopa Liidu põhiõiguste harta artikli 17 lõiget 1 koostoimes harta artikliga 24 – direktiivi 93/13 sätteid riigisisessesse õigusesse üle võtvate õigusnormide kohaldamisel asjaolu, et kõnealune teenuste osutamise leping sõlmiti 15 aastaks ajal, mil noorsportlane oli alaealine, mistõttu sõlmisid selle lepingu alaealise nimel tema vanemad, võttes sellega kohustuse maksta tasu, mis moodustab 10 % tema järgmise 15 aasta jooksul saadavast kogu sissetulekust?
10. Kui vastus esimesele või teisele küsimusele on eitav ja võttes arvesse, et sporditegevus kuulub liidu õiguse kohaldamisalasse, siis kas alaealise sportlasega 15 aastaks sõlmitud teenuste osutamise leping – mille sõlmisid tema nimel tema vanemad –, mis kohustab kõnealust alaealist maksuma tasu, mis moodustab 10 % tema järgmise 15 aasta jooksul saadavast kogu sissetulekust, rikub Euroopa Liidu põhiõiguste harta artikli 17 lõikes 1 koostoimes harta artikli 24 lõikega 2 sätestatud põhiõigusi?

⁽¹⁾ Käesoleva kohtuasja nimi on väljamõeldud nimi. See ei vasta ühegi menetluspoole tegelikule nimele.

⁽²⁾ Nõukogu 5. aprilli 1993. aasta direktiiv 93/13/EMÜ, ebaõiglase tingimuste kohta tarbijalepingutes (EÜT L 95, lk 29; ELT eriväljaanne 15/02, lk 288).

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Højesteret (Taani) 13. juunil 2023 – EN versus Udlændingenævnet

(Kohtuasi C-375/23, Meislev ⁽¹⁾)

(2023/C 296/24)

Kohtumenetluse keel: taani

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Højesteret

Põhikohtuasja pooled

Kaebaja: EN

Vastustaja: Udlændingenævnet